PŘÍBĚHY O PŘÁTELSTVÍ, ODVAZE A O TOM,
ŽE I MALÝ ROBOT MŮŽE ZMĚNIT SVĚT

ROBOTEK HUGH

JEHO PŘÍBĚHY A DOBRODRUŽSTVÍ

RADIM KAUFMANN

Robotek Hugh

Jeho příběhy a dobrodružství

RADIM KAUFMANN

Ukázka prvních čtyř kapitol

České připravované vydání

Maple Creek a Lumina jsou smyšlená místa
v americkém světě tohoto příběhu.

Tiráž

Autor, vydavatel a šéfredaktor: Radim Kaufmann

Spoluautoři: Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher a Wesley Porter

Redakce
Vedoucí redakčního provozu: Erin Caldwell
Odpovědný redaktor titulu: Owen Barrett
Koncepční redaktorka: Nora Callahan
Stylistická redaktorka: Lydia Shaw
Jazyková redaktorka: Maya Chen · Korektorka: Leah Winters

Výtvarná podoba a výroba
Výtvarná ředitelka: Vera Hollander · Knižní grafik: Jasper Vaughn
Grafik obálky: Roman Blake · Ilustrace: Hazel Corbin
Sazba: Fiona Ashby · Vedoucí výroby: Meredith Sutton

Kaufmann Creative AI Studio ©
Kreativní ředitel: Nolan Pierce
Návrhy obálek a scén: Ivy Carver
Obrazová postprodukce: Felix Archer

Text © 2026 Radim Kaufmann.
Obrazová tvorba: Kaufmann Creative AI Studio ©.
Všechna práva vyhrazena.

České připravované vydání. Ukázka prvních čtyř kapitol.
Verze 1.0 · 15. listopadu 2026.

Obsah ukázky

První otázka

01 Robotek zůstává sám · 7

02 Dvě rozloučení · 18

03 Co si Hugh nesl · 23

04 Cesta do Luminy · 30

Tato ukázka obsahuje čtyři úplné úvodní kapitoly.

ČÁST I

První otázka

KAPITOLA 01

Robotek zůstává sám

KAPITOLA 01

Robotek zůstává sám

Dílna, ve které se svítilo dlouho do noci

Na kraji malého městečka stál starý domek s dílnou. Nebyl velký ani moderní. Střecha měla jednu tašku křivou už tak dlouho, že si na ni zvykli i ptáci a stavěli si vedle ní hnízda. Omítka byla místy oprýskaná. Vrátka vrzala. Ale uvnitř bylo vždycky teplo, světlo a slyšet tiché bzučení nářadí. Žil tam malý robotek Hugh a jeho dědeček — starý opravář robotů. Dědeček Hugha kdysi sám postavil. Naučil ho číst, přemýšlet, pomáhat lidem a nikdy se nevzdávat, i když se něco nepovede.

„Nikdy se nevzdávej," říkával a přitom si posouval brýle na čelo. „A když už se náhodou vzdáš, tak se aspoň vzdej pomalu. Ono se to většinou mezitím spraví samo."

Každý večer spolu opravovali rozbité hračky, malé roboty nebo domácí přístroje. Lidé z městečka nosili do dílny všechno možné. Budíky, které zvonily o hodinu dřív. Vysavače, které místo vysávání foukaly. Jednou přinesl Jack Turner robotickou sekačku, která se naučila sekat trávu jen na jedné polovině zahrady a druhou halasně ignorovala.

„Ta má povahu," prohlásil dědeček uznale. „To se nespravuje, to se přemlouvá."

A přemluvil ji. Trvalo to čtyři dny. Ten večer, o kterém je řeč, leželo na ponku malé plyšové štěně s kolečky místo tlapek. Patřilo holčičce jménem Bára a přestalo štěkat. Hugh nad ním stál a mračil se očima. Pevná linka na jeho tváři se nehýbala, ale modré světlo v čočkách zesláblo a hlavu naklonil tak, že dědeček jeho zamračení nemohl přehlédnout.

„Dědo, já tomu nerozumím," řekl. „Zkontroloval jsem baterii. Zkontroloval jsem reproduktor. Zkontroloval jsem kabely. Všechno je v pořádku. A ono neštěká."

„Aha," řekl dědeček a ani nevzhlédl od svého šálku čaje. „A zkontroloval jsi, jestli chce štěkat?"

Hugh se otočil. „Dědo. To je hračka.“

„To je hračka, která patřila jedné holčičce celé tři roky,“ řekl dědeček. „Takové hračky mívají názory.“

Hugh chvíli mlčel. Pak se sklonil zpátky k plyšovému štěněti a velmi tiše, aby to dědeček neslyšel, mu pošeptal:

„Prosím tě, štěkej.“

Štěně neštěklo. Zato dědeček se rozesmál tak, že se rozkašlal a musel si utřít oči.

„Já to slyšel, Hughu.“

„Já vím,“ řekl Hugh důstojně. „Doufal jsem, že to slyšelo taky.“

Nakonec se ukázalo, že do reproduktoru se dostal drobeček piškotu. Jediný. Malinký. Ležel tam jako v posteli. Hugh ho vytáhl pinzetou, štěně dvakrát zaštěkalo a pak ještě jednou, jako by chtělo mít poslední slovo.

„Vidíš,“ řekl dědeček spokojeně. „Přemluvil jsi ho.“

„Vytáhl jsem z něj piškot.“

„To je jedna z forem přemlouvání.“

Když bylo štěně hotové, postavil ho Hugh na polici k ostatním spraveným věcem, které si jejich majitelé zítra vyzvednou. Bylo jich tam sedm. Dědeček tomu regálu říkal *police šťastných konců*. Pak se dědeček zvedl, přišel k Hughovi a udělal to, co dělal každý večer.

„Nejdůležitější součástka není z kovu. Je ukrytá tady.“

A jemně poklepal Hughovi na hruď. Přesně na modré písmeno H, které tam při stavbě robota sám umístil. Hugh se pokaždé podíval dolů na svůj bílý hrudní panel. Pod ním nebylo nic než chladicí systém, kabely a několik elektronických modulů. Aspoň si to vždycky myslel. A pokaždé si pomyslel, že tomu úplně nerozumí. A pokaždé to bylo příjemné.

„Dobrou noc, Hughu.“

„Dobrou noc, dědo.“

Světlo v dílně zhaslo v jedenáct hodin a čtrnáct minut.

Ráno bez zvuku

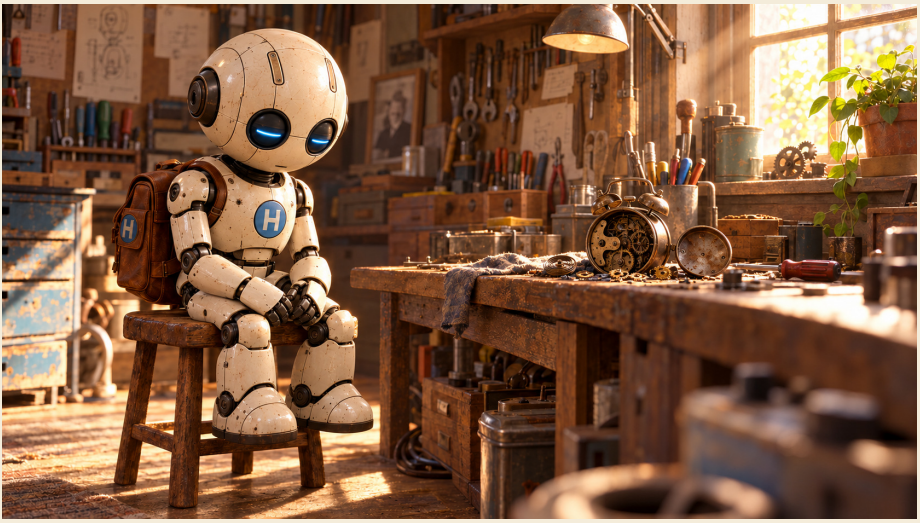
Hugh se každé ráno probouzel do zvuků. Nejdřív vrzla podlaha v ložnici. Pak zakvílel kohoutek v koupelně, protože ten kohoutek kvílel odjakživa a dědeček tvrdil, že kdyby ho spravil, dům by se urazil. Potom cinkla lžička o hrnek. A nakonec se ozvalo dědečkovo zabručení, které znamenalo *dobré ráno*, i když to tak vůbec neznělo. Toho rána bylo ticho.

Hugh chvíli počkal. Ticho pokračovalo. Podíval se na hodiny. Bylo sedm třicet dva. Dědeček nikdy nevstával po sedmé.

„Dědo?“

Nikdo neodpověděl. Hugh vyšel po schodech nahoru. Šel opatrně, aby nedělal hluk, protože kdyby dědeček spal, byla by škoda ho budit. Přesně tak si to v tu chvíli srovnal v hlavě, protože to byla ta nejlepší z možností a on ji chtěl mít co nejdéle. Dědeček ležel v posteli. Vypadal klidně. Vypadal, jako by se mu zdálo něco pěkného.

Ale už se neprobudil.

Hugh dlouho seděl vedle jeho pracovního stolu. Kontroloval přístroje. Měřil napětí. Hledal závadu. Zkontroloval to třikrát. Pak ještě jednou. Pak si řekl, že možná dělá chybu v postupu, a zkontroloval to popáté. Ale dobře věděl, že tentokrát žádná oprava neexistuje. Přišla Margaret Green odvedle. Přišli lidé z městečka a mluvili tiše a někdo vařil čaj v dědečkově kuchyni a Hugh jim otevíral dveře a bral kabáty a nabízel židle, protože to bylo to jediné, co uměl dělat rukama.

Někdo mu položil ruku na rameno a řekl: „Hughu, ty jsi statečný."

Hugh na to nic neodpověděl. Nepřipadal si statečný. Připadal si jako přístroj, kterému někdo vytáhl jednu součástku a on pořád funguje, chodí, otevírá dveře — jenom se to celé nějak divně naklání. Když všichni odešli, byl večer. Dům byl najednou obrovský a prázdný. Hugh rozsvítil v dílně lampu, jako každý večer. Vytáhl z police rozdělanou opravu. Sedl si na svou stoličku. Vzal do ruky šroubovák.

A čekal.

Čekal na to, co přišlo vždycky. Na tichý dědečkův hlas odněkud zezadu, který řekne: „Dobrá práce, Hughu."

Nikdo to neřekl. Hugh položil šroubovák. Pak ho zase zvedl. Pak ho položil znovu. Nakonec zhasl. Bylo devět hodin a šest minut, což bylo o dvě hodiny a osm minut dřív než obvykle.

Sto věcí, které se nedají spravit

Uběhlo několik dní. Hugh si vymyslel systém. Byl na systémy dobrý. Ráno uklidil. Dopoledne opravoval. Odpoledne uklidil znovu, i když už nebylo co uklízet. Večer si sedl k ponku a dělal si seznamy. Seznam nářadí. Seznam náhradních dílů. Seznam věcí k opravě. Seznam věcí, které nepotřebují opravit, ale mohly by se rozbít, a proto je lepší je zkontrolovat předem.

Ten poslední seznam byl nejdelší. Hugh si to uvědomil až čtvrtý den, když měl na papíře sto čtrnáct položek a jednou z nich bylo *zkontrolovat kliku u zadních dveří (funguje)*. Lidé si postupně vyzvedli všech sedm věcí z police šťastných konců. Bára přišla pro plyšové štěně a Hugh jí vysvětlil, že příště by ho neměla krmit piškotem.

„Já ho nekrmila," řekla Bára. „On si vzal sám."

„Aha," řekl Hugh. „Tak to se omlouvám."

Bára se na něj chvíli dívala. Pak řekla: „Ty jsi teď sám, viď."

Hugh neuměl lhát. Nebyl na to postavený.

„Ano."

Bára přikývla, jako by to bylo něco, čemu rozumí. Pak odešla a Hugh za ní zavřel dveře a police šťastných konců byla prázdná a už na ni nikdo nic nedal. Dny ubíhaly a Hugh si všiml něčeho zvláštního. Dílna byla čistá. Nářadí bylo srovnané. Všechno fungovalo, jak mělo. A přesně to bylo špatně.

Dílna nikdy nebyla čistá. Vždycky v ní ležel rozdělaný vysavač nebo tři čtvrtiny budíku nebo šroubky, které dědeček vysypal a nechal být, protože „šroubky se rozutečou a pak se zase sejdou, to je jejich věc“.

Teď se nic nerozutíkalo. Nic se nesypalo. Nic nekvílelo. Kohoutek v koupelně přestal kvílet už třetí den. Hugh ho spravil, protože nevěděl, co jiného dělat. Když si to uvědomil, seděl na stoličce hodně dlouho. A pochopil, že kdyby zůstal sám, jeho svět by zůstal navždy tichý.

Šestý den otevřel dědečkovu starou bednu na nářadí. Nechtěl v ní nic hledat. Chtěl z ní jen setřít prach, protože další úkol už ho nenapadal. Pod horním patrem, mezi šroubováky, ležela fotografie. Byla zažloutlá a ohnutá v rohu. Stál na ní mladý muž v montérkách, který se šklebil do objektivu a v ruce držel ozubené kolo velikosti talíře. Za ním se rýsovalo město. Věže, mosty, světla — věci, které Hugh znal jen z vyprávění.

Hugh fotografii otočil. Na zadní straně stálo dědečkovým písmem jediné slovo: *Začátek.* A vedle fotografie ležel malý mosazný šroubek. Obyčejný. Trochu otřelý. Nehodil se k žádnému přístroji, který Hugh dosud opravoval. Vzal ho do ruky. A vzpomněl si na jednu z posledních

dědečkových rad. Bylo to týden předtím, u večerního čaje, když už dědeček moc nemluvil. Řekl to jen tak, jako by mluvil o počasí:

„Ve městě najdeš spoustu těch, kteří budou jednou potřebovat kamaráda. A možná zjistíš, že i ty potřebuješ je."

Tehdy tomu Hugh nerozuměl. Teď seděl v tiché dílně, v ruce fotografii s nápisem *Začátek*, a rozuměl tomu úplně přesně.

Batůžek, fotografie a mosazný šroubek

Druhý den ráno si Hugh sbalil malý batůžek. Chvíli mu trvalo, než se rozhodl. Ne kvůli odvaze — kvůli nářadí. Robot, který umí opravovat, si totiž chce vzít všechno. Hugh si nejdřív sbalil dvacet devět nástrojů, pak batůžek zvedl, pak ho zase položil, pak vyndal svěrák a řekl si, že svěrák se ve městě určitě někde najde.

Nakonec si vzal jen několik nástrojů. Kombinačky. Sadu šroubováků. Klíč, kterému dědeček říkal *univerzální*, protože se hodil skoro na nic, ale zato skoro na nic velmi spolehlivě. Roličku izolační pásky. Malou baterku.

A dvě věci, které nebyly nářadí. Dědečkovu starou fotografii, kterou zasunul do vnitřní kapsy, aby se neohnula víc, než už ohnutá byla. A malý mosazný šroubek na památku. Nechal ho v mělké dědečkově krabičce, vložil ji do malé vnitřní kapsy a zapnutí pro jistotu zkontroloval třikrát.

Pak se rozhlédl po dílně. Police šťastných konců byla prázdná. Ponk byl uklizený. Sedmnáct šroubováků leželo v řadě podle velikosti a ani jeden z nich se nerozutekl.

„Já se vrátím," řekl Hugh nahlas.

Neřekl to dílně. Ani dědečkovi. Řekl to spíš sám sobě, protože takové věty se říkají nahlas, aby se jim líp věřilo. Na chvíli se zastavil a narovnal ramena. Roboti nepotřebují dýchat. Hugh však znal pauzu, kterou si dědeček dopřával před každou těžkou opravou. Teď ji po něm zopakoval. Ne kvůli vzduchu. Kvůli odvaze udělat další krok.

Zhasl lampu nad ponkem. Pak přešel ke dveřím a otočil hlavním vypínačem dolů. Cvaklo to a v dílně zhaslo úplně všechno — kontrolky na nabíječce, dioda na svářečce i zelené světélko v rohu, o kterém Hugh nikdy nezjistil, k čemu vlastně patří. Dílna ztichla tak, jak ztichnout uměla jen ona. Vyšel ven. Zavřel dveře dílny.

Klika cvakla. Zámek zapadl. Vrátka na konci zahrady zavrzala přesně tak, jak vrzala vždycky. Před ním se táhla prašná cesta mezi loukami plnými sedmikrásek a na obzoru, daleko, se leskly věže velkého města. Nad nimi kroužily drobné tečky dronů. Vypadalo to obrovsky. Vypadalo to nádherně. Vypadalo to jako něco, do čeho se malý servisní robot velikosti osmiletého kluka vůbec nevejde.

Hugh si posunul batůžek na zádech. A vydal se do velkého města hledat nové přátele. Počítal kroky. Jedna. Dva. Tři. Na dvacátém sedmém se otočil — jen jednou, jen aby se podíval, protože to se prostě dělá před

dlouhou cestou. Dílna stála tmavá mezi stromy, malá a tichá. Okno bylo černé sklo. Žádná lampa. Žádné světlo. Nic.

Hugh se na ni díval přesně tak dlouho, jak dlouho se dívá na něco jednou. Pak se otočil zpátky. Dvacet osm. Dvacet devět. Na tom místě už se nezastavil. Kdyby dál pozoroval zavřené dveře, další krok by se mu dělal ještě hůř. Šel dál, dokud mu okno dílny nezmizelo mezi větvemi. Za ním, v dílně, kterou už neviděl, se v okně rozsvítila lampa.

Nezablikala. V prázdné dílně se objevilo teplé, stálé světlo, přestože hlavní vypínač zůstal vypnutý. Nikdo tam nebyl, aby to viděl. Hugh už pokračoval po cestě a neohlížel se. Tehdy o tom světle nevěděl nic. Šel dál, kolem posledního sloupku plotu, kolem cedule, která značila okraj města, a někde na tomhle kusu cesty si otevřel nový seznam.

Do záhlaví napsal jediné slovo.

OTÁZKY.

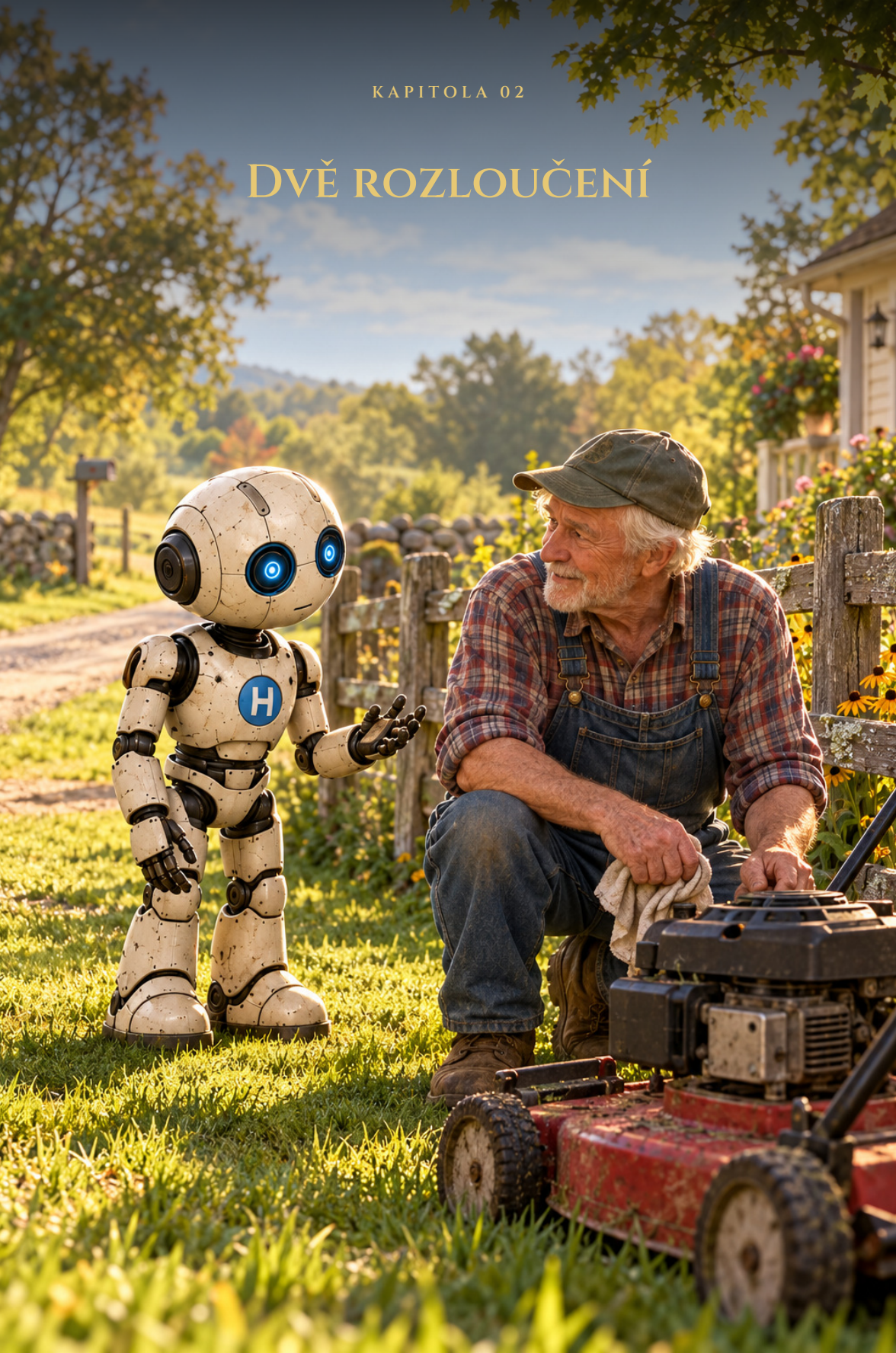
První položka:

Kam patřím?

Bylo to, pomyslel si, docela dobré místo, kde začít.

KAPITOLA 02

Dvě rozloučení

KAPITOLA 02

Dvě rozloučení

Cesta z Maple Creeku vede kolem posledních pár domů, než se z ní stane jen cesta mezi loukami. A právě u těch posledních pár domů, hned za plotem, žije Jack Turner a jeho sekačka, se kterou vede už dvacet let válku, kterou ani jeden z nich nemůže vyhrát. Hugh ho slyšel dřív, než ho uviděl. „Ty jedna potvoro," říkal Jack sekačce, klečel u ní v trávě, kšiltovku posunutou daleko dozadu. „Zase nesekáš. Zase. Přesně jako včera."

Sekačka mlčela, protože sekačky obvykle mlčí, ale Jack s ní mluvil, jako by to bylo zdvořilostní selhání z její strany, které si zaslouží vysvětlení. Pak zvedl hlavu a uviděl Hugha s batohem.

„Hughu!" Narovnal se, jednu ruku si otřel o kalhoty. „Kam se takhle brzo ženeš?"

Hugh se zastavil. Byla to jednoduchá otázka a on chtěl dát jednoduchou odpověď, protože to byla jediná odpověď, kterou v tu chvíli měl.

„Pryč," řekl.

„Pryč pryč, nebo jenom na chvíli pryč?"

Hugh o tom přemýšlel. „Nevím, jak dlouho."

„Aha." Jack přikývl, jako by to byla docela běžná odpověď, kterou slýchá pořád. „No, tak si dávej pozor. A vyřiď dědovi, že tu sekačku už mám skoro vyřešenou. Skoro."

Hugh sklopil hlavu. „Děda už umřel," řekl tiše.

Jack stáhl ruku z motoru. „Promiň. To jsem nevěděl.“ Chvíli mezi nimi bylo slyšet jen trávu šustící ve větru.

„Uvidíme se, Hughu.“

„Uvidíme,“ řekl Hugh, a bylo to zvláštní slovo na vyslovení. Nevěděl jistě, jestli je pravdivé. Ale nevědět jistě není totéž co lhát, a tak ho řekl a nechal ho být.

Jack ještě chvíli stál u plotu. Potom se pomalu vrátil k sekačce. Hugh šel dál a přemýšlel o tom, jak může pro jednoho člověka začínat obyčejné ráno, zatímco pro druhého je všechno jiné.

O kousek dál, tam, kde zahrádky končily a cesta se začínala zužovat, čekala u své branky Margaret Green. Nečekala náhodou. Margaret Green nikdy nedělala nic náhodou — to bylo první, čeho si na ní člověk všiml, a taky poslední.

„Nezastavil ses na snídani,“ řekla, ještě než Hugh stačil pozdravit.

„Snídani nepotřebuji.“

„Na to jsem se neptala.“ Podala mu malý papírový balíček, a Hugh ho vzal, protože odmítnout by trvalo déle než přijmout, a to platilo skoro o všem, co dělala Margaret Green.

Chvíli na něj hleděla přes brýle — tím způsobem, jakým se dívala na knihy, o kterých si nebyla jistá, jestli jsou zařazené na správném regálu.

„Kam jdeš?“ zeptala se, i když ve městě věděl skoro každý, kam.

„Do Luminy.“

„To vím. Ptala jsem se kam.“ Poklepala si dvěma prsty na spánek — gesto, které dělala, když chtěla, aby ji lidi opravdu poslouchali. „Kam jdeš.“

Hugh o tom přemýšlel doopravdy, ne jenom zdvořile. „Nevím.“

„Tak to zjisti.“ Přikývla, jako by tím byla věc vyřešená, jednoduchá jako recept z její kuchyně.

„Jak poznám, až to zjistím?“

„To je ta těžší část.“ Řekla to bez lítosti, jenom jako fakt — tónem, kterým čtyřicet let vysvětlovala lidem v knihovně, kde najdou, co hledají, i když to, co hledali, nebylo vždycky přesně na regálu, kam ho položili.

„Jdi,“ dodala. „Do tmy je ještě kus cesty.“

Hugh se otočil k odchodu.

„Hughu.“

Zastavil se. Margaret Green si sundala brýle — což dělala jenom tehdy, když chtěla, aby jí bylo rozumět úplně přesně — a řekla:

„Sbohem.“

Ne „uvidíme se“. Ne „brzy nashledanou“. Jenom sbohem, tak přímo a tak jasně, jak to uměla jenom ona.

Hugh v tu chvíli ucítil rozdíl, i když ho neuměl pojmenovat — rozdíl mezi tím, jak se s ním rozloučil Jack, a tím, jak se s ním rozloučila ona. Nevěděl proč. Věděl jenom, že jedno slovo je někdy delší než celá věta, a že tohle bylo přesně ten případ. Margaret si nasadila brýle zpátky a otočila se ke dveřím, aniž by čekala, až Hugh odejde jako první — protože Margaret Green nikdy lidem nedávala najevo, že je sleduje, i když je sledovala vždycky.

Hugh šel dál. Cesta se před ním táhla mezi loukami. V jedné ruce nesl papírový balíček, který nepotřeboval, a v hlavě dvě věty od dvou různých lidí — a celou další cestu přemýšlel, proč ta kratší z nich váží víc.

KAPITOLA 03

Co si Hugh nesl

KAPITOLA 03

Co si Hugh nesl

Maple Creek za Hughem řídnul pomalu. Nejdřív zmizely domy. Potom ploty. Pak poslední poštovní schránka, nakloněná k cestě, jako by si chtěla přečíst adresu na jeho batohu. Zůstaly louky, nízké kamenné zídky a silnice, která se před ním táhla tak daleko, až se zdálo, že ji obloha sevřela mezi dva prsty. Hugh šel pravidelným krokem. Levá, pravá. Levá, pravá. Po sto sedmdesáti třech krocích zjistil, že batoh táhne víc na levou stranu. Po dalších jedenácti krocích se tah zvětšil. Po dalších třech Hugh zastavil. Kdyby byl dědeček vedle něj, řekl by nejspíš, že některé závady se nejdřív tváří jako maličkost, potom jako nepříjemnost a nakonec jako účet. Hugh nevěděl, kdo by mu účet vystavil tady mezi loukami, ale věděl, že dědeček míval v podobných věcech pravdu.

U kraje silnice stál nízký hraniční kámen. Byl porostlý mechem a na jeho čele se dala rozeznat sotva polovina vytesaného písmene M. Hugh si sundal batoh, položil ho na kámen a otevřel přezky.

„Nejdřív zjistit skutečný stav," řekl nahlas.

Vítr v trávě mu neodpověděl, ale zněl trochu jako kartáč, kterým dědeček smetával kovové piliny z ponku. Hugh vyndal všechno ven. Tři šroubováky. Dva ploché, jeden křížový. Dva malé francouzské klíče, momentový nástavec a tenkou měrku. Kleště s modrými rukojeťmi. Cívku měděného drátu. Izolační pásku, načatou, ale pořád dobrou. Čtyři náhradní články, z nichž jeden byl skoro vybitý. Lahvičku strojního oleje. Měkký hadřík. Skládací metr. Dva sáčky s běžnými šroubky, každý pečlivě

popsaný. Všechno to bylo běžné nářadí; zvláštní mosazný díl zůstal samostatně v dědečkově krabičce.

Našel také ohnutý klíček od skříňky, která už neexistovala, a malou pojistku se začernalým vláknem. Nakonec vytáhl papírový balíček od Margaret Green. Z postranní kapsy přidal baterku a na kraj kamene opatrně položil dědečkovu fotografii; ty si chtěl ponechat bez dalšího třídění. Drobné mince nechal v oddělené kapsičce. Položil všechny věci do řady na plochý kámen. Užitečné doprava. Neužitečné doleva. Nejdřív to vypadalo jednoduše.

Šroubováky doprava. Kleště doprava. Vybitý článek doleva. Ohnutý klíček doleva. Papírový balíček... Hugh ho držel v obou rukou. Cítil, že uvnitř jsou dva krajíce chleba a něco mezi nimi. Jídlo nepotřeboval. Margaret to věděla. Margaret Green věděla skoro všechno, co se dalo zjistit tím, že člověk čtyřicet let pozoroval lidi přes brýle. Balíček tedy patřil doleva.

Hugh ho tam položil. Pak ho vzal a přemístil doprava.

„Nemá pro mě využití," řekl.

Položil ho doleva.

„Ale to Margaret věděla."

Vrátil ho doprava. Třídění, které mělo trvat dvě minuty, trvalo už sedm.

Hugh sáhl do malé vnitřní kapsy batohu, aby zkontroloval, zda v ní nezůstalo něco těžkého. Prsty narazil na dřevo. Vytáhl mělkou krabičku bez víčka. Dědeček ji míval na ponku a na jejím boku bylo tužkou napsáno NEURČENO. Nápis už skoro zmizel. V krabičce ležel jediný mosazný šroubek. Nebyl velký. Nebyl ani zvlášť lesklý. Závit měl jemnější než všechny šrouby, které Hugh nosil s sebou, a hlavička byla na jedné straně nepatrně křivá, jako by ji někdo vybrousil ručně.

Hugh ho kdysi zkoušel zařadit do dědečkových zásuvek.

„Metrický?“ zeptal se tehdy.

„Ne.“

„Palcový?“

„Taky ne.“

„Tak k čemu je?“

Dědeček si posunul brýle na čelo, vzal šroubek proti světlu a dlouho si ho prohlížel.

„Kam přesně ho dám, to ještě nevím.“

Bylo to krátce po Hughově sestavení, před osmi lety, a některé odpovědi ho rozčilovaly víc než poruchy.

„Když nevíš, kam ho dáš, proč ho schováváš?“

Dědeček položil šroubek zpátky do krabičky.

„Protože nevědět není totéž jako nepotřebovat.“

Teď Hugh položil krabičku doprostřed kamene. Nebyla napravo ani nalevo. Změřil šroubek skládacím metrem. Prohlédl závit optickou lupou. Zkusil ho přiložit ke všem maticím v obou sáčcích. Nehodil se k žádné.

„Funkce nezjištěna,“ oznámil.

To by mělo stačit. Vyřazené věci Hugh oddělil do prázdného sáčku. Vybitý článek, poškozenou pojistku ani starý klíček tu nenechá. Vloží je do správných sběrných nádob, až nějaké najde. Užitečné věci vrátil do batohu, tentokrát rovnoměrně. Papírový balíček položil nahoru, aby se nepomačkal. Mosazný šroubek nechal na kameni. Zapnul první přezku. Potom druhou. Nasadil si batoh a udělal krok směrem k Lumině.

Batoh už netáhl doleva. Udělal druhý krok. Všechno v něm bylo správně rozložené. Udělal třetí krok. Zastavil. Silnice před ním byla prázdná. Za ním také. Na hraničním kameni ležela malá mosazná tečka, příliš drobná, aby ji někdo viděl z dálky. Hugh se vrátil.

„Nejsi náhradní díl,“ řekl šroubku.

Znělo to směšně. Šroubek nebyl nic, čemu by se muselo něco vysvětlovat. Přesto Hugh otevřel malou kapsu uvnitř batohu, vytáhl z ní oba sáčky běžných šroubů a přesunul je jinam. Krabičku s mosazným šroubkem vložil dovnitř samotnou. Nevěděl, k čemu je. Věděl jen, čí ruce ho kdysi položily do přihrádky označené NEURČENO. Nedal ho doprava mezi užitečné věci.

Nedal ho doleva mezi odpad. Vytvořil pro něj třetí skupinu. Věci, kterým zatím nerozuměl. Když batoh znovu zapnul, ozvalo se z trávy krátké krákání. Na zídce seděla vrána a nakláněla hlavu nejdřív k Hughovi a potom k papírovému balíčku, který zůstal nahoře mezi nástroji.

„To není pro mě," řekl Hugh.

Vrána naklonila hlavu na druhou stranu.

„Což neznamená, že je to neužitečné."

Rozbalil papír. Uvnitř byl chléb se sýrem a tenkou vrstvou hořčice. Margaret přidala také červené jablko, přestože se do balíčku sotva vešlo. Hugh rozlámal jeden krajíc na malé kousky a položil je do trávy dál od silnice. Vrána slétla ze zídky, ale držela si bezpečnou vzdálenost. Hugh ustoupil. Vrána přiskočila blíž.

„Můžeš se jen podívat," řekl Hugh.

Vrána se podívala. Pak popadla největší kousek sýra a odletěla s ním na větev. Hugh zabalil zbytek jídla zpátky. Možná potká někoho dalšího, kdo ho bude potřebovat. Tahle možnost stačila, aby balíček patřil doprava. Než se znovu vydal na cestu, vytáhl svůj sešit. Na první stránce byla jediná otázka:

Kam patřím?

Pod ni napsal druhou:

Musí mít každá věc účel, aby byla důležitá?

Chvíli sledoval obě věty. Druhá mu připadala delší, než když ji měl jen v hlavě. Sešit zavřel. Od hraničního kamene vedla silnice do mírného kopce. Hugh vystoupal až na jeho vrchol a tam se naposledy otočil. Maple Creek už neviděl. Neviděl střechu dílny, křivou tašku ani starou lampu v okně. Jen pás stromů a nad nimi bledou oblohu. Nevěděl, jestli se za těmi stromy

někdo dívá stejným směrem. Nevěděl, jestli se někdy vrátí. Nevěděl, zda věci v batohu vybral správně.

Tentokrát své nevědění neopravoval. Jen si posunul oba popruhy stejně vysoko na ramena a pokračoval. Den se pomalu skláněl k večeru. Silnice byla delší, než vypadala na mapě, a Lumina stále nikde. Hugh šel dál. V batohu měl nástroje na závady, které uměl pojmenovat, jídlo pro někoho, koho ještě nepotkal, a jeden šroubek, který se nehodil vůbec k ničemu.

Poprvé ho napadlo, že možná nenese jen věci. Možná některé z nich nesou jeho.

KAPITOLA 04

Cesta do Luminy

KAPITOLA 04

Cesta do Luminy

Hugh šel, dokud světlo docela nezmizelo. Silnice se po setmění změnila. Ve dne měla kraje, barvu a drobné praskliny, ve kterých rostla tráva. V noci z ní zůstal jen světlejší pruh mezi dvěma tmavými poli. Hugh viděl ve tmě lépe než člověk, ale ani jeho optické čočky nedokázaly najít něco, co před ním nebylo. Za zády už neměl Maple Creek. Před sebou ještě neměl Luminu. Měl jen cestu, a ta se v kuželu jeho světla objevovala vždy po několika metrech, jako by ji někdo stavěl právě v okamžiku, kdy k ní došel. Dlouhé hodiny počítal kroky. Na začátku to bylo uklidňující. Každý krok měl číslo, každé číslo následovalo po jiném a žádné z nich se nemohlo ztratit. Když došel k deseti tisícům, otevřel v paměti novou řadu. Když došel ke dvaceti tisícům, upravil délku kroku o dva milimetry, protože pravý popruh batohu se během chůze nepatrně povolil. Když došel ke třiceti tisícům, spočítal, že pokud mapa nelže a jeho tempo se nezmění, měl by na hřeben nad Luminou dorazit příští den krátce po poledni.

Mapa nelhala. Jen neřekla všechno. Neřekla například, že cesta před každým kopcem vypadá, jako by právě ten kopec byl poslední. Neřekla, že chlad proniká do kovových spojů pomaleji než do lidských rukou, zato v nich zůstává déle. Neřekla, že prach z cesty se dostane mezi segmenty bot i tehdy, když jsou jejich těsnění v pořádku. A už vůbec neřekla, že třicet tisíc kroků bez jediného známého hlasu trvá déle než třicet tisíc kroků vedle někoho, kdo občas poznamená, že jdete příliš rychle, příliš pomalu nebo úplně špatně.

Dědeček dokázal během jediné cesty říct všechny tři věci. Hugh přestal počítat v půli čísla třicet čtyři tisíc dvě stě šestnáct. Ne proto, že by ho zapomněl. Uložil si ho přesně. Jen najednou nevěděl, co mu další číslo řekne, co mu to předchozí neřeklo. Nad poli se shromáždily mraky. Nejprve zakryly jednu hvězdu, potom druhou a nakonec celou oblohu. Vítr přinesl vůni mokré hlíny několik minut před první kapkou. Dopadla Hughovi na levou čočku, sklouzla po bílém krytu tváře a zůstala viset na pevné ústní lince.

„Déšť," oznámil Hugh.

Nikdo mu nepoděkoval za upozornění. Pak se obloha otevřela. Voda bubnovala do jeho hlavy, stékala po ramenou a tmavila kůži batohu. Hugh si přitáhl popruhy a zkontroloval těsnění krku, loktů a zápěstí. Všechno bylo v povoleném rozmezí. Déšť pro něj nepředstavoval bezprostřední nebezpečí, pokud nebude stát dlouho v hluboké vodě a pokud blesk neudeří přímo do něj, což byla podmínka, která se mu na cestovní mapě nezdála dostatečně přesná.

Na okraji zorného pole se rozsvítila kontrolka.

ENERGIE: 41 PROCENT.

Hugh si údaj zvětšil. Před odchodem počítal s tím, že bude v noci pokračovat, dokud neklesne na třicet procent, a potom přejde do úsporného režimu. Dědeček ho učil nechávat rezervu pro poruchu, špatné počasí a chyby v odhadu. Teď měl všechny tři, i když ta poslední byla jeho vlastní a nerad ji do výpočtu zahrnoval.

Ve tmě napravo zahlédl rovnou hranu střechy. U cesty stál malý dřevěný přístřešek. Měl lavičku, rezavou tabulku s jízdním řádem dávno zrušené linky a nouzové světlo pod střechou. Světlo nesvítilo. Na sloupku vedle lavičky byla zásuvka pro starší servisní jednotky, ale její konektor měl tři

úzké kontakty, zatímco Hughův nabíjecí kabel dva široké. Vlezl pod střechu právě ve chvíli, kdy se déšť změnil v souvislou stěnu.

Hugh nejprve prohlédl zásuvku. Potom kabel. Potom znovu zásuvku, protože při druhém pohledu se někdy ukáže závada, která při prvním ještě neví, že byla odhalena. Adaptér neměl. Mohl by ho vyrobit. Měl měděný drát, izolační pásku a nástroje. Neměl však schéma napětí ani jistotu, že vedení za zásuvkou není po letech poškozené. Připojit se naslepo by nebyla oprava. Byla by to sázka, a dědeček o sázkách říkal, že jsou to výpočty, které někdo odmítl dokončit.

Hugh zásuvku zavřel. Nad ní viselo nefunkční nouzové světlo. Jedním šroubem se uvolnilo z držáku a při každém nárazu větru tiše klaplo o dřevo. Hugh otevřel batoh, rozložil hadřík na lavičku a vyndal dva běžné šrouby, které si ponechal. První měl příliš hrubý závit. Druhý byl krátký. V samostatné kapse ležela mělká krabička označená NEURČENO.

Hugh položil prsty na její okraj. Jediný mosazný šroubek byl přibližně správně dlouhý. Jeho hlavička by se vešla do zahloubení držáku. Závit mohl být dost jemný, aby zachytil starou matici, pokud by ji Hugh mírně upravil. Pokud. Kdyby. Možná. Tři slova, která dědeček nikdy nepovažoval za technické údaje. Hugh krabičku nevyndal. Zavřel kapsu a prohlédl si držák ještě jednou. Zjistil, že šroub ve skutečnosti nechybí. Zůstal uvnitř dřevěného sloupku, jen se vytočil tak daleko, že objímka sklouzla. Hugh ji vrátil na místo, šroub dotáhl a zkontroloval, zda se kov při pohybu střechy nenamáhá.

Potom sejmul kryt světla. Uvnitř nebyla žádná velká závada. Jeden kontakt zoxidoval a pružina ho už nepřitlačovala k baterii. Hugh očistil plošku hadříkem, pružinu srovnal kleštěmi a kryt zavřel. Když stiskl zkušební tlačítko, pod střechou se rozlilo měkké žluté světlo. Na lavičce bylo vyryto mnoho jmen. Některá s daty, jiná se srdíčky, jedno jen s dlouhou čárou,

která neměla žádný zřejmý význam. Hugh věděl, že by mohl dřevo přebrousit a vrátit lavičce rovný povrch. Věděl také, že to neudělá.

„Vždycky nech místo o trochu lepší, než jsi ho našel," říkával dědeček.

Hugh si tu větu dosud vykládal jako pokyn k práci. Teď poprvé uvažoval, zda to není spíš pokyn k rozhodování. Nouzové světlo fungovalo. Držák už neklapal. Jména zůstala. To stačilo. Hugh se posadil na konec lavičky, aby na druhém zůstalo místo, kdyby se objevil někdo promoklý. Batoh položil vedle nohou a zkontroloval, zda voda nepronikla do kapsy se šroubkem. Nepronikla.

Energie klesla na třicet osm procent. Nastavil probuzení na první světlo, ztlumil optické čočky a postupně vypnul všechno, co nebude během noci potřebovat. Diagnostiku chůze. Přesné měření času. Počítadlo kroků. Jako poslední zůstalo naslouchání. Déšť bubnoval do střechy. Vítr procházel trávou. Kdesi daleko zahřmělo. Žádný z těch zvuků se nepodobal vrzání podlahy nad dílnou ani lžičce v dědečkově hrnku.

Hugh čekal, zda mu bude ticho připadat prázdné. Nepřipadalo. Bylo plné deště. Jeho čočky pohasly do dvou úzkých modrých proužků. Ráno ho probudilo teplo na pravém rameni. Déšť ustal. Slunce se opíralo do mokré trávy a z každého stébla vytahovalo drobný bod světla. Pod přístřeškem vonělo dřevo a vlhká zem. Nouzová lampa byla zhasnutá, protože její světelný senzor tentokrát fungoval správně.

Hugh provedl základní diagnostiku.

ENERGIE: 36 PROCENT.

POHON: V NORMĚ.

TĚSNĚNÍ: V NORMĚ.

PRAVÝ KOTNÍK: ZVÝŠENÉ TŘENÍ 1,8 PROCENTA.

Poslední údaj zkontroloval dvakrát. Pak si sedl, očistil spoj od jemného prachu a nanesl jedinou kapku oleje. Tření kleslo na 0,3 procenta. Dědeček by řekl, že to je skoro nové, a pak by dodal, že právě skoro nové věci se kazí nejrafinovaněji. Hugh znovu sbalil nástroje. Před odchodem zvedl ze země proužek starého obalu, který pod střechu přivál vítr, a uložil ho do koše na sloupku. Na nic dalšího nesáhl.

Cesta stoupala. Hugh znovu zapnul počítadlo kroků. Po osmi stech metrech přestal sledovat jeho údaje. Vybral si tempo, při kterém spotřebovával o sedm procent méně energie, i když to znamenalo dorazit později. Nebylo to tempo, které si naplánoval v dílně. Tam počítal na čisté podlaze, s plnou baterií a s batohem, který ještě nenesl déšť. Tady měl mokrou silnici, protivítr a třicet pět procent energie.

Skutečný stav byl důležitější než původní plán. Tu větu znal od dědečka. Rozhodnutí zpomalit však bylo jeho. Krajina se kolem něj během dopoledne měnila tak pomalu, že si toho nejprve nevšiml. Kamenné zídky byly nižší a dál od sebe. Pole se zvětšila. Nad cestou se objevilo elektrické vedení, které několik kilometrů sledovalo stejný směr jako on. Na obloze

přeletěl nákladní dron, příliš vysoko, aby rozeznal Hugha, a zanechal po sobě jen krátké bzučení.

Později minul první značku s nápisem LUMINA. Pod názvem bývalo číslo, ale barva se odloupla. Zůstala jen horní polovina levé číslice, která mohla být trojka, osmička nebo velmi nešťastně nakreslená nula. Hugh se zastavil. Na své mapě měl od posledního rozcestí k okraji Luminy osmnáct kilometrů. Podle původního měření jich už ušel dvacet jedna. To znamenalo jednu ze tří možností: mapa byla stará, odhad délky kroku chybný, nebo minul odbočku.

Třetí možnost se mu nelíbila nejvíc, což nebyl důvod ji vyloučit. Vrátil se o tři sta dvanáct metrů k rozcestí, kterému předtím nevěnoval pozornost. Vedle příkopu tam stála dřevěná směrovka. Vítr ji pootočil na jediném hřebíku a šipka teď ukazovala do pole, kde kromě mokré hlíny nic nebylo. Hugh sevřel sloupek oběma rukama a chtěl tabulku natočit rovnoběžně s hlavní cestou.

Zastavil se. To, že směr do pole byl špatný, ještě nedokazovalo, který ze zbývajících dvou směrů je správný. Hugh vyndal mapu. Srovnal její sever podle polohy slunce a času. Potom prohlédl krajnice. Na širší cestě vedoucí vpravo byly otisky několika úzkých kol, čerstvé po nočním dešti. Na cestě vlevo byly jen stopy traktoru, které končily u brány.

Nad pravou cestou pokračovalo elektrické vedení. Teprve pak Hugh uvolnil hřebík, natočil šipku doprava a zajistil ji kusem měděného drátu tak, aby ji bylo možné později snadno sejmout a vyměnit. Ustoupil o několik kroků. Značka ukazovala stejným směrem jako mapa, stopy i vedení. Tentokrát neopravoval něco proto, že to vypadalo křivě. Nejdřív zjistil, kam to patří.

Na kameni vedle mapy ležel Hughův sešit. Otevřel ho na první stránce.

Kam patřím?

Musí mít každá věc účel, aby byla důležitá?

Pod obě otázky připsal třetí:

Jak poznám, co mám změnit a co mám nechat být?

Čekal, jestli ho napadne odpověď. Nenapadla. To už se stávalo pravidlem. Sešit schoval a vydal se správnou cestou. Odpoledne byla silnice širší. Nejdřív se na ní objevil hladší asfalt, potom odrazky na nízkých sloupcích a nakonec první bílá čára. V dálce se ozýval zvuk, který nebyl vítr ani déšť. Tiché nepřetržité hučení, složené z mnoha motorů, kol a strojů, které byly ještě příliš daleko, aby je Hugh rozeznal jednotlivě.

Lumina stále nebyla vidět. Přesto už byla všude kolem cesty. Vedení nad hlavou zhoustlo. Nákladní drony přelétaly častěji. U krajnice stály automatické senzory dopravy a jeden se natočil za Hughem, když procházel kolem. Jeho baterie klesla na dvacet osm procent, ale výpočet nyní ukazoval, že při novém tempu dosáhne okraje města s bezpečnou

rezervou. Poprvé od Maple Creeku věděl nejen kam jde, ale také že tam nejspíš dojde.

Upravil si batoh a pokračoval po bílé čáře. Zpoza zatáčky se ozvalo rychlé elektrické zabzučení. Hugh zvedl hlavu. Následovala rána. Potom dlouhé škrábnutí kovu o štěrk. A nakonec rozhořčený hlas:

„Nejsem zaseklá!“

Hugh se zastavil.

Konec ukázky

Hughova cesta pokračuje.

Úplné české vydání připravujeme.

radimkaufmann.cz

Písma Cinzel a EB Garamond jsou použita
pod licencí SIL Open Font License.

Vydavatelský tým

Robotek Hugh

Vedení a spoluautoři

Autor a vydavatel: Radim Kaufmann

Šéfredaktor: Radim Kaufmann

Spoluautoři: Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher, Wesley Porter

Redakce

Vedoucí redakčního provozu: Erin Caldwell

Akviziční redaktor: Camille Foster

Vedoucí knižní řady: Audrey Nolan

Odpovědný redaktor titulu: Owen Barrett

Vedoucí rubriky: Marissa Cole

Koncepční redaktor: Nora Callahan

Stylistický redaktor: Lydia Shaw

Jazykový redaktor: Maya Chen

Jazykový korektor: Leah Winters

Obrazová podoba

Výtvarný ředitel: Vera Hollander

Knižní grafik: Jasper Vaughn

Grafik knižních obálek: Roman Blake

Obrazový redaktor: Celeste Rowan

Ilustrátor: Hazel Corbin

Sazba a výroba

Sazeč: Fiona Ashby

Vedoucí výroby: Meredith Sutton

Specialista na elektronické knihy: Devin Cho

Vydavatelský tým

Robotek Hugh

Kaufmann Creative AI Studio©

Kreativní ředitel studia: Nolan Pierce

Výtvarnice návrhů obálek a scén: Ivy Carver

Ilustrátorka výukových materiálů: Lucia Vega

Specialista na retuš a obrazovou postprodukci: Felix Archer

Původní ilustrace a výtvarná koncepce © Kaufmann Creative AI Studio. Autorské údaje a licence převzatých fotografií, reprodukcí a dalších děl zůstávají uvedeny u příslušných děl a v obrazových kreditech této knihy.

Tým vydavatelství

Doplněná tiráž · 17. listopadu 2026